

РЕШЕНИЕ

№ 7014

гр. София, 17.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Георги Терзиев

ЧЛЕНОВЕ: Виржиния Петрова

Пенка Велинова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8361** по описа за **2023** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Делото е образувано по касационна жалба от С. С. Ш. от [населено място], срещу Решение № 3388 от 14.07.2023г., постановено по НАХД № 7480/2022г., СРС, 17 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-4332-007858/03.05.2022 г. издадено от началник група към отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на жалбоподателя С. С. Ш. на основание чл. 53 от ЗАНН е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца по чл. 175, ал. 3, пр. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на решението, при следните съображения: Счита, че при издаване на НП са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, което не е отчетено от СРС. Счита, че не е отговорено на направените от жалбоподателя възражения, касаещи допуснати съществени процесуални нарушения. Излага, че допуснатите съществени нарушения на съдопроизводствените правила, ограничават правото на защита.

В проведеното съдебно заседание касаторът, редовно призован, се явява лично. Моли съда да уважи касационната жалба по съображенията изложени в нея.

Ответникът, редовно уведомен, не изпраща процесуален представител.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, VII-ми касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Разгледана по същество, касационната жалба се явява неоснователна, предвид следното:

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

СРС е извел следното от фактическа и правна страна:

Приел е безспорно описаната и установена фактическа обстановка в процесните АУАН № 26531/05.01.2022 г. и № 22-4332-007858/03.05.2022 г. издадено от началник група към отдел „Пътна полиция” при СДВР г. В хода на съдебното производство е установено, че на 16.12.2021 г. бил сключен договор за покупко-продажба между Фаст Е. ЕООД като продавач и В. Н. Ш. /съпруга на жалбоподателя/ като купувач на МПС - лек автомобил марка „Ф.“ модел „Т.“. На същия автомобил били поставени транзитни номера с рег. № 395M721, като издаденото разрешение за временно движение, както и транзитните номера били с валидност до 30.12.2021 г., което било отбелязано в документа и на номерата. За автомобила била сключена и задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ и била заплатена първата авансова вноска по нея с валидност до март 2022 г.

Установено е, че новият собственик на лекия автомобил не регистрирал автомобила в срока на валидност на временното разрешение, нито поискал издаването на нови транзитни номера преди изтичането на срока на старите - до 30.12.2021 г.

На 05.01.2022 г. около 11:00 часа в [населено място], по ул. З. С. с посока на движение от бул. Дж. Н. към бул. Д. Скала, жалбоподателят С. Ш. управлявал лекия автомобил

марка „Ф.“ модел „Г.“ с транзитен № 395М721. Автомобилът му бил предоставен за ползване с всички документи за него от съпругата му. В района на [улица] той бил спрял за проверка от служители на ОПП СДВР, включително и М. К. на длъжност младши автоконтрольор. Той установил самоличността на водача, както и обстоятелството, че автомобилът е транзитни номера, като срока на издаденото за него разрешение за временно движение бил до 30.12.2021 г. Водачът обяснил, че не е знаел за изтеклия срок на разрешението.

Независимо от това М. К. съставил АУАН № 26531/05.01.2022 г. за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, в присъствие на нарушителя и на свидетел-очевидец на нарушението, което се установява от положените от тях подписи. Жалбоподателят не изложил възражения срещу акта, нито депозирал такова в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН. В акта нарушението било описано като управление на МПС е изтекъл срок на разрешение за временно движение до 30.12.2021 г.

След постъпването на акта в СДВР, била образувана преписка Вх № 3384р- 9607/2022 г. по описа на 09 РУ СДВР, тъй като било преценено, че жалбоподателят е извършил престъпление по чл. 345, ал. 2 от НК. След изпращането на преписката на СРП е постановен отказ за образуване на ДП от 18.03.2022 г. поради липсата на съставомерно поведение на водача. В постановлението за отказ прокурорът от СРП е постановил постановлението и събраните материали по преписката да се изпратят на ОПП СДВР за преценка за издаване на НП и санкциониране на водача за нарушение по ЗДвП.

Въз основа на АУАН № 26531/05.01.2022 г. и постановление за отказ за образуване на ДП от 18.03.2022 г., на 03.05.2022 г. било издадено атакуваното наказателно постановление от началник група към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В НП на основание чл. 53 от ЗАНН наказващият орган е наложил на жалбоподателя Ш. административни наказания "глоба" в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца по чл. 175, ал. 3, пр. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. В НП нарушението по чл. 140, ал. 1 ЗДвП е описано като управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред и в обстоятелствената част е пояснено, че автомобилът е бил с изтекъл срок на временното разрешение за движение валидно до 30.12.2021 г.

Върху Наказателното постановление като дата на връчването му на жалбоподателя, е отбелязана 02.06.2022 г. Жалбата срещу НП е депозирана в ОПП СДВР на същия ден.

Приетата от съда фактическа обстановка по делото се установява от обясненията на жалбоподателя, както и преди всичко от събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 283 НПК /включително и относно издаденото разрешение за временно движение и неговата валидност/, които съдът кредитира изцяло, тъй като същите са непротиворечиви в своята цялост и изясняват фактическата обстановка по начина, възприет от съда.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил.

При така възприетото по фактите, от правна страна съдът извел:

АУАН и НП са издадени от компетентни органи; в предвидената от закона писмена форма и съдържание – чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред. Налице била и редовна процедура по връчването на АУАН на жалбоподателя.

Правилно и законосъобразно въззивния съд е приел, че нарушението по чл. 140, ал. 1 ЗДвП макар и лаконично описано, е достатъчно конкретизирано по отношение на време, място, начин на извършване и самоличност на наказаното лице, поради което не са налице нарушения на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. В АУАН и НП ясно е посочено конкретното място, където е извършена проверката на жалбоподателя. По делото не е било спорно, че жалбоподателят е управлявал автомобила, след като е изтекъл срока на разрешението му за временно движение, но доводите в жалбата са свързани преди всичко с липсата на умисъл за това нарушение.

По приложението на материалния закон съдът извел, че НП е законосъобразно от материалноправна гледна точка. В хода на съдебното следствие се установило по несъмнен начин, че на посочените дата, приблизителен час, място и посока на движение, жалбоподателят Ш. е управлявал описания лек автомобил. Приел за съставомерно нарушението, изразяващо се в неизпълнение на задължението по чл. 140, ал. 1 ЗДвП - по пътищата, отворени за обществено ползване, да ползва само моторни превозни средства, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Съставът на това нарушение урежда изпълнително деяние, което го определя като нарушение на просто извършване, осъществявано чрез противоправно действие. От субективна страна деянието е извършено виновно и не е налице хипотезата на чл.28 от ЗАНН.

По размера на наказанието, съдът съобразил, че наложеното наказание съответства на предвиденото в съответната санкционна разпоредба.

Настоящият състав на АССГ намира решението за правилно.

Не са налице наведените касационни основания за нарушено право на защита. Правилно и законосъобразно се е произнесъл с решението си въззивния съд, като е приел, че от съдържанието на НП, въпреки действително значителната непрецизност при изготвянето му, не остава никакво логически обосновано съмнение за това, че в него се визира, че лицето С. С. Ш. със съответните данни е извършило съответното административно нарушение - ясно се сочи, че той е водач на конкретен автомобил и какво е извършил, управлявайки го, включително при какви обстоятелства по отношение на регистрацията е управлявал визирания автомобил, т. е. при всяко положение няма как да се говори в тази връзка за съществено нарушение на процесуалните правила (ако изобщо има нарушение на процесуалните правила в тази насока), включително доколкото процесуалното право на защита на въззивника по никакъв начин не е било ограничено - арг. от чл. 335, ал. 2 вр. чл. 348, ал. 3 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН.

Съгласно разпоредбата на чл. 140, ал.1, изр. 1 от ЗДвП, „По пътищата, отворени за

обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места.“ Предвижда се, според разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от ЗДвП, че всяко ППС се регистрира на името на неговия собственик по поставения от производителя идентификационен номер на превозното средство.

Посочената разпоредба, тълкувана във връзка с тази на чл. 175, ал. 3 от ЗДП, води до извод, че адресати на санкционната норма са не собствениците, а водачите на МПС без валидна регистрация, независимо от принадлежността на правото на собственост. Законът изхожда от разбирането, че всеки водач, преди да започне да управлява МПС, следва да се увери, че не са налице пречки МПС да бъде приведено в движение.

Законосъобразно СРС в резултат на фактическите установявания е изложил мотиви, че безспорно установено, че процесният автомобил е бил с издадени за него транзитни табели на основание чл. 27 от Наредба № 1-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства. В хода на производството е установено също, че този автомобил не е бил регистриран в страната до 14.01.2022 г. видно от справка от СДВР и съгласно чл. 27, ал. 1 от Наредба № 1-45 от 24.03.2000 г., като му е било дадено разрешение за временно придвижване до 30.12.2021 г. Цитираните норми са мотиви на решението на СРС и са анализ в контекста на извършеното нарушение от жалбоподателя и не накърняват правото му на защита.

Нормата на чл. 140 от ЗДвП не изисква конкретна форма на вина, за да се счете нарушението за съставомерно, т. е. то може да бъде извършено както при умисъл, така и при непредпазливост. Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2 от ЗАНН, непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи, като в настоящия случай разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП не изключва наказуемостта при тази форма на вината. В този смисъл, следва да се приеме, че касаторът е осъществил състава на вмененото му нарушение на нормата на чл. 175, ал. 3, пр. 1, вр. с чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и правилно е ангажирана неговата административнонаказателна отговорност на посоченото основание. Да се приеме обратното би означавало да се толерира неправомерното поведение на лицето и то да черпи права от него, което е недопустимо.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. Въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя и към които препраща на основание чл.221, ал.2, изр.2 АПК, в редакцията от ДВ бр.77/2018г., сила от 01.01.2019г.

При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на

процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

По изложените съображения съдът приема, че решението на СРС е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора, съдът следва да присъди разноси за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63д, ал. 5 във вр. с ал. 3 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, но тъй като не е направено искане, съдът не следва да се произнася.

По гореизложените съображения и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд – София град, VII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3388 от 14.07.2023г., постановено по НАХД № 7480/2022г., СРС, 17 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.